

et Meeneste, der tænker paa, at naar man ønsker en Bane der, som ikke konkurrerer med Statsbanerne, hvor man endogaa forpligter sig til at give den et saadant Endepunkt, at den ikke kommer i Forbindelse med Statsbanerne, en Bane, som man vil anlægge for sine egne Benge, og som kommer en frugtbar Egn til Gode og en stor Række Fiskerleier, saa møder det Modstand og Ugeegvlighed fra alle Sider. Det er for mig uforstaaeligt, og jeg kan kun forklare det ved, at Jølelsen og Fantasten ved dette Forslag ere komne i stærk Bevægelse. Naar der er Tale om at give mange Benge ud uden Renter og gjøre en god Gjerning, glemmer man, hvad der i og for sig er fornuftigt og rentabelt. Naar et Anlæg er rentabelt, er det som Regel et nationaløkonomisk fordelagtigt Foretagende, og naar det ikke er rentabelt, naar det endog er tvivlsomt, om Driften kan betale sig, er det mildest talt et tvivlsomt nationaløkonomisk Gode, og det er dog et Hensyn, der ikke helt kan lades ude af Betragtning. — Naar der fremdeles er Spørgsmaal, om man muligvis vil gaa videre med Anlægget af Fiskerikommunikationer, skal jeg ikke udtale mig om det, før jeg ser, hvad det er for Forslag, der fremkomme. Jeg skal dog i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, at et tidligere Forslag har været fremlagt her — ganske vist var det kun ved privat Initiativ — om blot at forlange en Smule Forlængelse af Græstedsbanen eller Gribstov-Banen ud til Gilleleie. Det var kun $\frac{1}{2}$ Mil; der er Havn ved Gilleleie, og det kan blive en udmærket Samlingsplads for svenske og danske Fiskere og kan maasse faae en Fremtid, og om ikke i samme Henseende, saa i andre Henseender komme til at spille en ligesaa betydningsfuld Rolle som Stagen. Men der var ikke et Medlem, der syntes at have den mindste Interesse for det. (Stemmer: Jo, jeg havde!). Det er muligt, men den syntes da at have været meget platonisk. Der var Spørgsmaal om at anlægge $\frac{1}{2}$ Mil Bane i en Egn, der selv om den ikke hører til de frugtbare, dog er tæt befolket, og man tilhød fra Egnens Side paa forstjellig Vis, navnlig naar en anden lille Bane kunde knyttes til den, at anlægge den saaledes, at Befolkningen for Staten blev forholdsvis meget ringe. — Jeg skal, som sagt, her ved denne Leilighed ikke udtale mig for eller imod det foreliggende Forslag, det kan næppe heller nytte, da Jølelserne synes at være overveiende, og denne Banes Skæbne synes at være sikret, saa at den vil komme. Men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, om man ikke vil forsøge at vise lidt mere Retfærdighed

mod andre Egne af Landet, og naar det endelig skal være Fiskerispørgsmaal, der komme frem, ogsaa mod de Egne af Landet, som i hvert Fald tilfammen tagne have ligesaa store Fiskerbefolkninger, som den Egn, her er Tale om.

Lutein: Jeg har ogsaa ønsket at give mit Vidnesbyrd her i denne Sal om det Rimelige, Fornuftige og Forbærlige, der er i at anlægge denne Bane, idet jeg vel maasse er den Æneste her i Salen, som har et saadant Kjendskab til de Forhold deroppe, som erhverves ved at have boet der i flere Aar og levet mellem de Folk, der bo deroppe, og paa en vis Maade taget Del i deres Virksomhed. Jeg kan derfor her ikke udtale Andet end, at jeg fuldstændig slutter mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra min ærede Ven fra Frederikshavn (Nyholm), idet han nemlig klart skildrede den ganske eendommelige Belliggenhed, som denne lille By har, idet der jo ganske sikkert ikke findes nogen Lokalitet her i Landet og navnlig ikke af den Betydning, som Stagen har, med saa ganske ualmindelig vanskelige Forbindelser med Omverdenen, som den har. Denne Forbindelse er baade til Lands og til Vands i den Grad kostbar og besværlig, at der ikke er nogen Egn af Landet, hvor noget Tilsvarende findes Sted, det tror jeg, jeg tør paaflaa. Jeg kan ligeledes slutte mig til, hvad han har udtalt om denne Befolknings Betydning i visse Retninger og om dens store Fortjenester. Jeg har været Vidne til fra det Hus, hvor jeg boede, at 7 Familiefædres Lig paa en Dag blevne baarne forbi mine Vinduer, de vare omkomne ved et Redningsforsøg 3die Juledag 1862. Den Skibsbesætning, som havde kostet disse Mænd deres Liv, blev reddet, og Stagens Strand blev denne Juledag Vidne til en Heltegjerning, som danske Søfolk sjældent havde udøvet Noget, der overgaar. Jeg tror, at hele vor Søheltehistorie maasse knap indeholder Noget, der overgaar, hvad der den Dag blev gjort paa Stagens Strand. Jeg siger, at den Befolkning, der kan udføre saadanne Bedrifter, og som er rede til at gjøre det, hvad Dag det skal være endnu — det tror jeg Enhver, der kender lidt til Forholdene deroppe, vil indestaa for — fortjener, at man gjør en lille Smule ekstraordinære Anstrængelser for den, især naar den lever under saa ekstraordinære Forhold, som denne Befolkning lever under. Men det er ikke alene dette, at man skal give disse Folk en Løn, fordi de ere flinke og dygtige Redningsmænd og fortræffelige Søfolk, nei, man skal ogsaa tage et økonomisk Hensyn, og jeg er